

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om sagkyndig Bistand i Sager vedrørende Præstegaardsbygninger.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 111).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Kirkeministeren (Povlsen): Som det vil erindres, forelagde jeg i forrige Samling efter enstemmigt Ønske fra Fællesudvalget angaaende Forslag til Finanslov for indeværende Finansaar Forslag til Lov om Ansættelse af bygningskyndige Konsulenter med Hensyn til Sager vedrørende Præstegaardsbygninger. Dette Forslag blev uændret vedtaget af dette høje Ting og kom til første Behandling i Landstinget den 15. Maj. Ved denne Lejlighed blev det velvilligt modtaget, idet man udtalte, at man ønskede at gøre det til Genstand for en kortvarig Udvalgsbehandling. Desuagtet lykkedes det ikke det paagældende Landstingsudvalg i Løbet af 4½ Maaned indtil den 29. September ved Samlingens Slutning at naa videre end til at afgive Beretning. Lovforslaget blev derfor straks ved Begyndelsen af indeværende Samling forelagt Landstinget i samme Skikkelse, hvori det var vedtaget i dette høje Ting. Resultatet af Landstingets Arbejde med Forslaget foreligger nu i det Forslag, der foreligger til Behandling her. Som ærede Medlemmer vil se, er der foretaget en Del Ændringer i det forelagte Lovforslag. Jeg kan ikke erkende, at nogen af disse Ændringer er Forbedringer, om jeg end maa indrømme, at enkelte er antagelige. Til de antagelige Ændringer regner jeg Forslaget om at ændre Lovens Titel, idet man i Landstinget ikke synes om Ordet „Konsulenter“, men ønsker at erstatte det med Udtrykket „sagkyndig Bistand“. Jeg har heller intet særligt at indvende imod, at man begrænser Lovens Varighed eller søger at slaa fast, at Loven kun er midlertidig, idet man følger et „indtil videre“ ind. Jeg mener for øvrigt ikke, at man egentlig opnaar det, man tilsigter, idet jeg mener, at dette „indtil videre“ i Virkeligheden er fuldstændig overflødig, thi enhver Lov gælder kun „indtil videre“, nemlig indtil den er ændret eller den er ophørt at eksistere. Jeg skal imidlertid ikke modsætte mig dette „indtil videre“. Heller ikke har jeg noget imod, at man har strøget et „indtil“ foran de 7 bygningskyndige, idet man derved slaar fast, at der skal være 7,

medens det oprindelige Lovforslag forudsatte, at man maaske kunde nøjes med færre. Jeg gaar ud fra, at man maatte gaa til at antage de 7 bygningskyndige, saa jeg har slet intet imod, at dette „indtil“ slettes.

Men jeg kommer nu til den Ændring i det oprindelige Lovforslag, som jeg anser for meget uheldig, ikke mindst fordi den er i høj Grad uklar. Det fremgaar allerede af Landstingets Udvalgsbetænkning, at der er en Uklarhed til Stede her, idet det viser sig, at man indenfor Landstingsudvalget er uenig med Hensyn til Forstaaelsen af denne Ændring. Den angaar Ansættelsen af de bygningskyndige. I det oprindelige Lovforslag var Ansættelsen helt overladt til Ministeren. I Landstingets Forslag hedder det: „Valget af de nævnte bygningskyndige træffes af Ministeren i hvert enkelt Tilfælde, efter at der af den paagældende Stiftsøvrighed paa Grundlag af Forhandling med den kongelige Bygningsinspektør er afgivet Indstilling derom“. Indenfor Udvalget var der Uenighed om, hvordan dette skulde forstaaes, idet et Mindretal hævdede, at det maatte forstaaes saaledes, at den endelige Afgørelse ved Besættelsen af den paagældende Stilling herved var lagt i Ministerens Haand. Denne Opfattelse deltes imidlertid ikke, viser det sig under Forhandlingerne, af Flertallet i Landstingets Udvalg, som hævdede, at Ministeren skulde være bundet til tre af Stiftsøvrigheden indstillede kvalificerede Ansøgere. Allerede af den Grund, at man altsaa ikke ved, hvad man egentlig mener med dette Forslag, anser jeg det for aldeles nødvendigt at faa foretaget en Ændring her, og jeg maa bestemt hævde, at det maa være Ministeren, der ansætter disse bygningskyndige Raadgivere, idet det er Ministeren, der har Ansvaret for de Midler, der anvendes. Det, det gælder om, er at faa Ensartethed, men hvis man overlader en Del af Ansættelsesretten til Stiftsøvrighederne, er jeg tilbøjelig til at tro, at der vil komme en meget stor Uensartethed, idet een Stiftsøvrighed vil gøre visse Hensyn gældende, en anden Stiftsøvrighed vil gøre helt andre Hensyn gældende ved sin Indstilling. Forholdet er altsaa det, at det er Raadgivere for Ministeriet, det her drejer sig om. Det er Ministeriet, der har Afgørelsen af alle Byggesager i sin Haand, det er Ministeriet, der har hele det økonomiske Ansvar, og derfor vilde det dog være urimeligt at give Stiftsøvrighederne, der ikke har dette økonomiske Ansvar, en Del af Ansættelsesretten. Jeg skal tillige gøre opmærksom paa, at medens man ved dette